

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Minna

Citation: Gjellerup, Karl: "Minna", i Gjellerup, Karl: *Minna*, 1889, s. 165. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup01-shoot-idm139731118218288/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Minna

Min frugtbare Selvplager-Fantasi havde et Øjeblik tilhvisket mig den Mulighed, at mit Brev slet ikke var bleven afleveret, saa at Minnas Nærværelse var uden Betydning og Alt endnu vilde opløse sig i Skuffelse. Men Fru Hertz's Ytring, at Minna havde paastaet, jeg kom sikkert, beroligede mig. Nu kom hun selv op ad Trappen. Hun bar den samme lette, chamoisfarvede Kjole, som hun havde haft paa, da vi vare sammen i Stenbruddet. Idet hun gav mig et usædvanlig langt og fast Haandtryk — hun havde en ejendommelig inderlig Maade at give En Haanden paa — smilede hun, men kun med Øjnene, og saå mig helt ind i Sjælen med et Blik, der var ligesaa forskelligt fra alle tidligere, som „du“ er fra „De“. Alt Blodet strømmede mig til Hovedet; da hun slap min Haand, dirrede den, og ogsaa mine Knæ rystede. Først nu, da hun gav mig Vished, og jeg følte mig ganske rolig og lykkelig, kunde jeg fysisk mærke, hvor stærkt Spændingen og Angsten havde taget paa mig.

Minna havde følt det og kunde ikke lade være med at smile ganske hemmelighedsfuldt og med en lidt smigret Mine, medens hun skænkede Hr. Hertz et Glas af det kolde Kildevand, som han altid satte megen Pris paa at faa til sin Kaffe — det

var ligesom i en Café. Og alt inedens han nippede snart til Kaffen, snart til Vandet, snakkede han paa sin ivrige Maade: —

— De maa nemlig vide, — ja det vil forresten interessere Dem — maaske lokker det Dem til at tage med helt til Prag — naa, ikke? Ja, ja, det er forresten ogsaa godt, at Minna faar Følgeskab tilbage, og Dem tør vi nok betro hende til . . . Altsaa der er i Prag fundet et Manuskript til Faust — til Faust, kære unge Mand, — det vil sige, til en Del af de første Scener — og afvigende, det er det uhyre interessante! naturligvis kun i Smaating, men alligevel; det skal iøvrig være djærvere i Tonen og er sandsynligvis et af de første Udkast. . . . Det er en gammel Særling — pensioneret Oberst — der for Gud véd hvor længe siden har arvet det efter en Grand-Tante eller noget lignende, der ved Hoffet i Weimar stod Goethe — ja, hvor nær, det véd jeg saamænd ikke, he he! og det kan jo ogsaa være det samme. Der har De forresten vort moderne militære Tyskland! Arver en Kiste med Breve og Papirer, blandt hvilke han, hvis han da ikke havde været saa uvidende, kunde have formodet, at der var Ting fra Goethe derimellem; gider af lutter Foragt for alt Literairt ikke saa meget som lukke Kisten op;